

Szülőföldemen, a két víz között



Bács-Kiskun vármegye
természeti öröksége

*„Itt születtem én ezen a tájon,
Az alföldi szép nagy rónaságon,„*

Petőfi Sándor: Szülőföldemen

Petőfi Kiskunsága egykor és most

Egy elfeledett pusztá története: Jakabszállás

Bemutatkoznak vármegyénk natúrparkjai



Tisztelt Olvasó!

„Hova szívem, lelkem / Mindig, mindenhonnan vissza-visszavágyott, / Ujra láttam végre születésem földét, / A szép Kiskunságot! / Bejártam a rónát, / Melyet átölel a Tisza-Duna karja, / S ölében, mint kedves mosolygó gyermekét, / Az anya, úgy tartja.”

Nehezen lehetne hitelesebb és szívhez szólóbb leírást találni a Duna és a Tisza által közrefogott Kiskunságról Petőfi Sándor szűk két évszázada született sorainál. A költő korától sok minden változott a közigazgatási szempontból ma jórészt Bács-Kiskun vármegye által határolt vidéken – többek között erről is szól ez a kiadvány. Egy valami azonban – úgy tűnik – állandó: az itt élők, sőt az idelátogatók,

szívét-lelkét magával ragadja a „rónák végtelenje”.

A vármegyei önkormányzat számára kiemelten fontos cél, hogy a Bács-Kiskunban élőkkel megismertesse mindazokat az értékeket, amelyek mellett talán nap mint nap elmegyünk, természetesen véve azokat, miközben hálára és büszkeségre egyaránt okot adhatnak számunkra. Nem titkolt célkitűzésünk továbbá, hogy

vendégeinknek is bemutassuk természeti értékeinket, és arra motiváljuk őket, hogy újra és újra ellátogassanak Bács-Kiskunba. Eppen ezért örülök annak a kiváló együttműködésnek önkormányzatunk és a Kiskunsági Nemzeti Park Igazgatóság között, amelynek eredményeként ez a kiadvány is megszülethetett.

Bízom abban, hogy ezek az ismeretterjesztő tartalmak hozzájárulnak ahhoz, hogy Petőfiéhez hasonlóan a mi szívünk, lelkünk is mindenhonnan vissza-visszavágyjon erre a vidékre.

Rideg László

*a Bács-Kiskun Vármegyei
Közyűlés elnöke*

A szerkesztő előszava

Bács-Kiskun Vármegye Önkormányzata és a Kiskunsági Nemzeti Park Igazgatóság közös kiadvánnyal emlékezik a nagyszerrű költő, Petőfi Sándor születésének 200. évfordulójára. A bicentenáriumi emlékév alkalmat ad arra, hogy Petőfi Sándor tájköltészetét megidézve számba vegyük a tájformáló ember tevékenységét. Azt tehát, hogy az elmúlt két évszázad milyen változásokat hozott vármegyénk természeti viszonyaiba. Társadalmi, történeti és gazdasági szempontból mutatja be dr. Iványosi Szabó András, a Kiskunsági Nemzeti Park nyugalmazott igazgatója a Duna-Tisza köze tájának változásait, amelyek hatásait napjainkig érezzük. Aggódo és óvo szavai a Kiskunság vízviszonyainak javítására ösztönöznek. A második írás a Kiskunság mint földrajzi név használatával és elterjedésével foglalkozik, de ez a cikk segít betekinteni a mezővárosok, így Kecskemét és a kunok által kezelt puszták világába is.

Kiadványunkban elérhetővé tettünk leltölthető tartalmakat is, amelyek az emlékévhöz kötődnek. Például a néhai Lisztes Jánosra emlékezve, aki a Kiskunsági Nemzeti Park munkatársa volt, a Duna-Tisza közén élő kunok eredetéről és életéről közlünk érdekes tényeket. Itt is megemlítjük a Petrovics családot. „Egy elfeledett kiskunsági pusztá: Jakabszállás” című cikkünkben Szabóné Harkai Erika tollából Szabadszállás egykori pusztájának életéből olvashatunk szemelvényeket, és utal a Petrovics család itteni jelenlétére is. Két írásunk egy-egy konkrét példán keresztül az egykori erdők és szikes puszták tájhasználati történetét dolgozza fel.

Petőfi Sándor Kiskunságának megőrzése és megmentése közös érdek, generációk feladata. Az értékmentés szép példájáról olvashatunk vármegyénk natúrparkjai esetében. Végezetül a helyi és a vármegyei értéktár néhány természeti vonzerejének

felsorolásával zárjuk a Petőfi Sándorra emlékező kiadványunkat, utalva arra, hogy az itt élők is megbecsülik értékeiket. A Duna-Tisza köze sok lényeges vonásában különbözik az Alföld többi részétől. Szűkebb hazánk szülötte, Petőfi Sándor szinte túlfűtött szeretettel mutatta fel verseiben ezt a különbözöséget. Jóllehet, a mai táj színei sokkal fakóbbak, változatosága igencsak megkopott, értékörző területeink mégis sejtetni engedik a lírai vallomások hitelességét. Nap mint nap emlékeztetnek ugyanakkor arra a felelősségre, amelyet ezeknek a maradványterületeknek a megőrzése ró ránk. Hiszen természeti örökségünk kiemelkedő elemeiert vagyunk felelősek. Ezek az értékek éppúgy a nemzeti és az egyetemes kultúra részei, mint történelmünk, agrár- és gazdaságtörténeti múltunk, néprajzi hagyományaink és összetéveszthetetlen településrendszerünk.

Tóth Endre

Kiskunsági Nemzeti Park



FOTÓ: BACSKISKUN.HU

Itt születtem én ezen a tájon...

Petőfi Kiskunsága

Nagy költőnk születésének bicentenáriumát ünnepeljük – sokak szerint a legnagyobbikét. Édesanyja, Hruz Mária visszaemlékezése alapján az újszülött Petrovics Sándor gyöngye, öklömnyi, ráncos, vörös apróságként érkezett erre a világra. Hogy hol született? A jelenkori biográfiák szerint Kiskőrösön. Petőfi Sándor ugyanakkor ismétlődően Félégyházát, olykor meg Szabadszállást említi származási helyeként. Nem tisztünk, hogy e kérdésben állást foglaljunk. Ellenkezőleg: csak büszkék lehetünk arra, hogy szűkebb hazánk több települése is saját szülőttjének tudja ezt a különleges képességekkel megáldott, gyorsan ellobbanó életű géniust.

A gyermek életének első harmada szűkebb pátriánk két városához kötődik. Az egyik a Kiskun kerület székhelye, (Kis Kun) Félégyháza, a következő pedig az ország legnagyobb szabadalmas mezővárosa, Kecskemét. Ezek a települések a helyszínei szellemi nyiladozásának, kitörhetetlen kisgyermekkorai élményeinek és kezdeti iskolás éveinek. Ám a költő azután is, élete végéig gyakori vendég a Felső-Kiskunságban vagy az ahhoz közeli Duna-melléken. Hiszen a szülők gyakran változtattak lakóhelyet aszerint, hogy a redemptus apa, Petrovics István hol árendált vagy tulajdonolt újabb meg újabb vendéglőket, mészárszékeket és földeket. Így Petőfi hol Szabadszállásra, hol Dunavecseré, hol Szalkszentmártonba, hol meg Dömsödre tért haza a szülői házba. Ezért életművének igencsak tekintélyes hányada, nem kevesebb mint 170 költeménye és írása ezen a vidéken született.

Petőfi – aki húszéves korától jegyzi e néven műveit – hazafias, szerelmi és családi költészetével vált világszerte ismertté. A természetvédelem munkásainak szívéhez azonban tájleíró költeményei is igencsak közel állnak. Ezek nemcsak líraiságukkal lopják be magukat a szívünkbe, hanem az akkori természeti állapotoknak is tüpontosan érzékletes leírásai. Ha csak a legismertebbeket említjük – mint a *Hírös város az aafödön Kecskemét* (1844), *Az alföld* (1844), *A Tisza* (1847), *A puszta télen* (1848), a *Szülőföldemen* (1848) vagy *A Kiskunság* (1848) –, érezhetjük a költő rajongását szűkebb pátriája iránt.

PETŐFI ALFÖLDJE

Fájdalom, de napjainkra az Alföldnek és ezen belül a **Duna–Tisza közének** (a tavábbiakban mindig erről – az országhattárral akkor még nem elfelezett – tájegységéről szólunk) a költő által megénekel

szemvidítő üdesége és változatossága mára igencsak megkopott. Fölmerülhet a kérdés: mennyire vált kultúrtájjá Petőfi korára szűkebb pátriánk, majd miként sivárodott olyanná, amilyennek azt ma látjuk? Hogy ezt megértsük, először vessünk egy futó pillantást az újkori, a XIX. század derekáig végbement természet- és tájformáló folyamatokra!

A 150 éves török uralom idején elnéptelenedett és visszatermesztetett tájon a XVIII. század az újranépesedés és a társadalmi regenerálódás időszaka. A gyarapodó népesség egyre több természeti javat vett igénybe és mozgósított a saját javára. A tájhasználati beavatkozások fölerősödtek, még ha a jellegük és technikai szintjük nem különbözött is lényegesen a korábbi évszázadokétól. Egyes természeti képződmények (mindenekelőtt a löszpuszták és az erdők) már ekkor a megsemmisülés határára jutottak. Az igazán nagy léptékű beavatkozások azonban nem ekkor, hanem a reformkortól történtek. Ezért született szerencsés pillanatban döntés az 1782–85-ben végrehajtott, úgynevezett első katonai felmérésről. Az ennek részeként készült térképsorozat a tájformáló-tájátalakító beavatkozások gyorsulásának, sebességváltásának kezdő pillanatát rögzíti tehát. Lássuk a felmérés leképezéseit:

- Pest, Bács, Bodrog és Csongrád vármegye **mezővárosainak és falvainak**

kisebb hányada a XVIII. század végére újjáépült. Tekintélyes számban alapítottak ugyanakkor sváb, tót (mint Kiskőrös), rác és bunyevác telepesfalvakat is. A közjogi értelemben vett Kiskunság pedig úgy népesedett újra, hogy a néhány ezer főre zsugorodott törzsökös lakosság mellé a Felső-Kiskunságba református tolnaiak és baranyaiak, a Kiskunság keleti-délkeleti részébe (így Félegyházára is) pedig katolikus jázságiak telepedtek. Idővel itt jelentősé vált a szege di kirajzás is.

- A tájváltozások közül elsőként az **erdők** török idők óta megszakítatlan fogyatkozását említjük. Világos, hogy ennek XVIII. századi mozgatórugója a gyarapodó lélekszámú népesség építő- és tűzifaigénye. A térképezők 1785 táján kevesebb mint 4%-os erdősültséget dokumentáltak, azt is jobbra a két nagy folyó árterén.
- Gyorsuló ütemben terjeszkedtek a szántóterületek, egyre inkább háttérbe szorítva a nagyállat-tartást. Míg 1720-ban mintegy 125 ezer, 1785-ben már 837 ezer hektár **földművelésbe vont terület** volt a folyóközön. Ennek során a **löszpuszták** maradéktalanul eke alá kerültek, megszüntetve ezzel az ország egyik legjellemzőbb természetes élőhelytípusát. De elkezdődött a **magas ártéri folyóhátak** és a jobb adottságú **humuszos homokterületek** feltörése is.
- A kiterjedt **árterek**et viszont a Duna és a Tisza még szinte háborítatlanul uralta, ezek az ősfoglalkozások és a fogzárkodás színterei maradtak. Apróbb helyi védműveket építettek ugyan, de a folyók nagy áradásai több tíz kilométer szélességben terülhettek szét. Petrovicsék anyagi megroggyanásának egyik oka is éppen az az 1838-as nevezetes dunai árvíz, amelyik romba döntötte a két évtizede gyarapodó vagyonú család összes szabadszállási ingatlanját – 25 kilométerre a Dunától!
- A folyóktól távolabbi tájak vízállapotát a térségi vízrendezési munkálatok még egyáltalán nem zavarták meg. A **hátságperemeket** és a **homoksági buckaközi laposokat** tavak százai, kiterjedt nedves rétek, lápok és mocsarak tarkították. A vízállapotoknak ez a ter-

mészetessége és a domborzat változatos vegetációs képe a kulcsa a Petőfi által oly szívmengető képekben megénekelte táj sokarcúságának, az üde és sivar tájfolttok mozaikosságának.

- A **két víz köze** sztyeppvegetációjú **homokpusztáin**, ahol ligetes állományú fás növényzet is csak jelentéktelen kiterjedésben volt, kedvükre tombolhattak a szelek. A homoki gyepeket az elfátlanodás, azután az a fokozódó taposási kártétel, amit a területileg visszaszoruló, ám növekvő állománysűrűségű nagyállat-tartás okozott, és nem utolsósorban a deflációnak megnyitott, terjeszkedő szántóterületek tették egyre sérülékenyebbé. Mindezek hatására, éppen a katonai felmérés utáni két évtizedben – egy klimatikus kilendüléstől tovább erősítve – geológiai léptékű **homokmozgások** zajlottak le. Érdemes ideidézni Kecskemét tanácsának egy 1807-ben kelt jegyzőkönyvét: „1792-iki évben Kecskemét határa felméréstvé, az 12 négyzetmérföldet meghaladott s 1/6 homok alatt volt. 13 esztendővel később, 1805 és 1806-ban másodsor felméréstvé a határ, ekkor már annak felét elözlé a folyóhomok.”
- A fölélnkült homokmozgások kényszerítették ki, hogy egyfelől elkezdődött a **homokterületek fásítása**, másfelől megnyílt az út a korábban általánosan tilalmazott **tanyásodás** előtt. A tanyás gazdálkodás pedig gyors ütemben fordult át a nagyállat-tartástól a sok lábbon álló, de meghatározóan a szőlő- és gyümölcsstermesztésre alapozott gazdálkodás felé.

PETŐFI UTÁN – A KULTÚRTÁJJA FORMÁLÓDÁS LÉPCSŐFOKAI

A természetátalakító folyamatok a XIX. század derekától gyorsultak és erősödtek föl, ezeket a tendenciákat tehát Petőfi csak csirájukban észlelhette. Nem is találunk nála erre vonatkozó utalásokat, legföljebb a „száz vasutat, ezeret” lelkes fölkiáltásban. A nálunk késve kibontakozó ipari forradalom, majd a kiegyezés utáni robbanásszerű gazdasági fellendülés azonban gyökeres átalakulási pályára állította a Duna–Tisza közti tájat is. Mi történt tehát az utóbbi 170 esztendőben?

- A korábban mérsékelt léptékű **természetátalakítás** a reformkortól robbanásszerűen változó gondolkodásbeli és technikai eszköztárra támaszkodhatott, amelyben (mai fogalommal élve) a környezettudatosság alig-alig érvényesült. A haszonelvűség ezzel szemben szinte korlátok nélkül generálta a természetromboló döntéseket.
- Az egyik legnagyobb átalakulás az **ármentesítés**. A XIX. század közepső harmadában végrehajtott munkálatok hatására szinte pillanatok alatt megszűnt az a vízgazdag természeti rendszer, amely meghatározta az egész Kárpát-medence-belső életföldrajzi arculatát. A folyókat kivétel nélkül gátak közé szorították, méghozzá úgy, hogy azokat jobbra kanálisokká silányították. A Duna–Tisza közén a két nagy folyót kísérő, az első katonai felmérés idején még 4000 négyzetkilométernyi ősi ártér és mocsárvilág az alig 100 négyzetkilométer kiterjedésű hullámtérre szorult vissza. A folyószabályozások nyomán
 - megszűnt a volt árterek folyóvízi üledékfeltöltődése, így a tápanyagutánpótlás,
 - kedvezőtlenül módosult országársznyi térségek talajvízjárása,
 - erőteljes másodlagos szikesedés indult meg,
 - mindezeket állandósuló mezo- és mikroklimatikus változások követték,
 - a folyószabályozással visszafordíthatatlan életföldrajzi átrendeződés kezdődött, elindítva a természetes életközösségek gyorsuló degradációját, pusztulását.
- Másik meghatározó folyamatként kiterjedt a **Homokságok meghódítása**. A XX. század elejére alig maradtak művelésbe még nem vont, háborítatlan homokpusztagyeppek vagy nyílt, mozgó homokfelszínek. Vidékünk múlt századi átalakulása során, amelyet annak idején Kertmagyarország-, majd Aranyhomok-időszakként nevesítettek, hatalmas új, szőlő- és gyümölcsöstelepitések zajlottak, és folyamatosan sűrűsödött a tanyavilág is. Sosem volt mértékűvé futott föl az erdők területe.

Láperdő és láprét Kunpeszernél

FOTÓ: DR. VADÁSZ CSABA



Tiszai ártér

FOTÓ: KNP ARCHIVUM

Ám ennek az volt az ára, hogy

- az ültetvény-előkészítő tereprende-
dezések során a Duna–Tisza közti
hátság csaknem 10%-án teljesen
síkra rendezték vagy letompították
a finom tagoltságú felszíni forma-
kincset,
- a 80%-ban sztyepptájon végrehaj-
tott, s mára a térség egynegyedét
elfoglaló erdősítések valójában öko-
lógiailag szegényes, a természetes
erdők faj- és életkorszaki változato-
ságát nélkülöző, plantázsjellegű fá-
sítások. Egy évszázadon át a termé-
szetszerűség is alig volt szempont a
fafajválasztásban (részben érthető-
en: a favorizált akác vagy a fekete-
fenyő jobban viseli a homokvidékek
nyomorúságos víz- és tápanyag-ellá-
tottságát),
- a táj ökológiai adottságait figyelmen
kívül hagyó erdősítések másik – alig
ismert, sőt megkockáztatjuk: szán-
dékosan elhallgatott – hatása, hogy
ezek az erdők hatalmas vízszivattyú-
ként párologtatják el a szűkös és más
hatásokra amúgy is megcsappant
talajvízkészleteket, hozzájárulva a
térség folyamatos talajvízszint-csök-
kenéséhez.
- A XIX. és a XX. század földéhsége,
majd a szocialista időszak nagyüzemi
gazdálkodása **visszaszorította** a termé-
szetes terepalakulatok, a tájakat dik-
tálta **racionális földhasználatot**. E ho-
mogenizáló folyamat áldozataivá váltak
a korábban mozaikos gyepterületek és
nedves térszínek. A kialakult hatalmas
szántók, ültetvények ma ökológiai siva-
tagként vagy gátként működnek.
- A beavatkozások közül utolsóként a
minden Duna–Tisza közti tájra kiterje-
dő **belvízi munkálatokat** említjük:
 - a XX. század elején a folyók védőtöl-
téseinek mentett oldalán visszatöröl-

dó, pangó vizek elvezetését oldották
meg, amit – jelentős késéssel – nagy
halastörérendszerek és öntözőművek
építése követett;

- rövidesen elkezdődtek az akár több
tíz méterrel magasabb hátsági terü-
letek belvízrendezési munkálatai is,
összekapcsolva és ezzel megszü-
ntetve a buckaközi vízterek autonóm
hidrográfiáját, illetve lecsapolva a
nagy természeti értékű szikes tavait
és mocsarait;
- a Hátságion mindez úgy történt,
hogy a gravitációs csatornák szabá-
lyozó műtárgyak nélkül – vagy ha
voltak is ilyenek –, csakis az elveze-
tést szolgáló üzemben működ-
tek, működnek. Mondhatni, a be-
avatkozás a természetes életföldrajzi
viszonyokat figyelmen kívül hagy-
va, az ökológiai állapot károsítását
mintegy fölállalva fejtette ki hatá-
sát. Már ameddig voltak elvezethető
felszíni vízkészletek.^a
- A többirányú drasztikus beavatkozások
nyomán a zöldfolyosók is szétszakadoz-
tak. A megmaradt, de összezsugorodott
és elszigetelődött természetes élőhelyek
ezért ma sokkal sérülékenyebbek.
- Az elmúlt évszázad második felének a
rendszerátalakításig (olykor azon is túl)
ható terhes következményei, hozadé-
kai:
 - a tanyavilág negatív megítélése és
kényszeresen felgyorsított felszámolá-
sa;
 - az elkezdett, majd nem ritkán félbe-
maradt meliorációs munkálatok;
 - a műtrágya- és vegyszerfelhasználás
anomáliái.
- Legújabb korunk nehéz dilemmája,
hogyan alkalmazkodjunk a **globális
klímaváltozáshoz**. A Homokság e
tekintetben az ország legkritikusabb
helyzetű vidéke. Nem véletlen, hogy azt

az ENSZ Élelmezésügyi Világszerve-
zete (FAO) félsivatagosodó területként
tartja nyilván.

Várallyay György, a XX. század második
felének kiemelkedő talajtanos kutatója **ta-
lálóan nevezte a Duna–Tisza közét ter-
mészetes állapotában makrohomonén,
s ugyanakkor mikroheterogén földrajzi
tájnak**. Az ország részünket ért emberi
beavatkozások röviden vázolt sora talán
érezhetően, hogy ez a finom domborzati
tagoltságú, hajdan vízgazdag felületekkel
tarkított, nagy ökológiai változatoságú
vidék miért változott **degradált kultúrtáj-
já**, s miként veszített – nem is keveset –
szemet gyönyörködtető sokszínűségéből.
Mindezt csak részben tompítja a fogyat-
kozó, ligetes tanyavilág, az (olyan, ami-
lyen) új erdők zöldje vagy szigetyszerű vé-
dett területeink szépsége. Bizony, nem ez,
nem ilyen volt Petőfi szeretett szülőföldje!

^aItt jegyezzük meg, hogy mindaddig,

- amíg nem vállaljuk föl a belvíz fogal-
mának gyökeres ártértekelését,
- amíg fennmarad a belvízcsatorna-há-
lózati gyatra műszaki állapota (mű-
tárgyhiányai), illetve a belvízelvezetés
feltétlen primátusát érvényesítő agrár-
és vízgazdálkodási gyakorlat,
- s látva a talajvízkészletek négy évtized-
nyi tendenciózus csökkenését, a 30–80
méterrel a Duna- és a Tisza-völgy fölé
magasodó Hátságion értelmetlen és
megvalósíthatatlan a **vízvisszatartás**
szorgalmazása. Ma ez azért teljesen il-
luzórikus, mert **nincs mit, és ha lenne
is, nincs mivel visszatartani**: ez nem a



Kiszáradt szikes tómeder
FOTÓ: BACSKISKUN.HU

jórészt alacsony ártéri szintű Tiszántúl!
Másképp és mindenekelőtt: topográfiai
helyzeténél és szedimentológiai-talajtani
jellegénél fogva a **Homokság vízhiánya
vízpótlás nélkül kezelhetetlen, hidroló-
giai állapotromlása megállíthatatlan!**

Dr. Iványosi Szabó András

A Duna–Tisza köze természeti földrajzi vázlat

A Petőfi Alföld-képéről szóló írást forgatva bizonyára föltűnt az olvasónak, hogy a szerző sohasem használja analóg fogalomként a Duna–Tisza közét és a Kiskunságot. Ha ilyen kérdések egyáltalán foglalkoztatták volna, biztos, hogy a költő sem esett volna efféle tévedésbe. Hiszen Petőfi életidejében a Jászkun kerület még valós, közjogi értelemben a vármegyékkel jórészt azonos jogosítványokkal felruházott közigazgatási (és gyökereiben néprajzi) egység volt. Csakhogy az így definiált Kiskunság a (mai magyarországi) Duna és a Duna–Tisza közének alig egyötödére terjedt ki, méghozzá szét-szórta, foltszerűen. A fogalmi összemosás tehát igencsak nagyvonalú, mi több: félrevezető. És ez mára nemcsak a köztudatban gyökeresedett meg, hanem a földrajzi terminológiában is.

Hogy ez mennyire így van, azt jól érzékelteti a Kiskunsági Nemzeti Park névválasztása. Pedig a huszonnyolc településből, ahol nemzeti parkunk törzsterületei fekszenek, csak hét egykori kiskun települést találunk! Ezzel szemben Kecskemét városnak (amelynek bérelt pusztáival együttes területe a török idők második felében akár 3000 négyzetkilométerre rú-

gott) tizenöt mai nemzeti parki településen volt tulajdona vagy tartós bérleménye! Valamelyest oldja ezt az ellentmondást, hogy a bérelt puszták egynémelyike (Fülöpháza, Kerekegyháza, Orgovány) épenséggel elnéptelenedett kun terület volt. A Duna–Tisza közét természeti földrajzi értelemben négy középtáj alkotja: a nyugaton elhelyezkedő Duna menti síkság, a

Olvassa be ezt a kódot és tekintse meg a Kiskunsági Nemzeti Park területét a XVII. század eleji közjogi viszonyok szerint, valamint Kecskemét és térsége 1885-ös térképét:

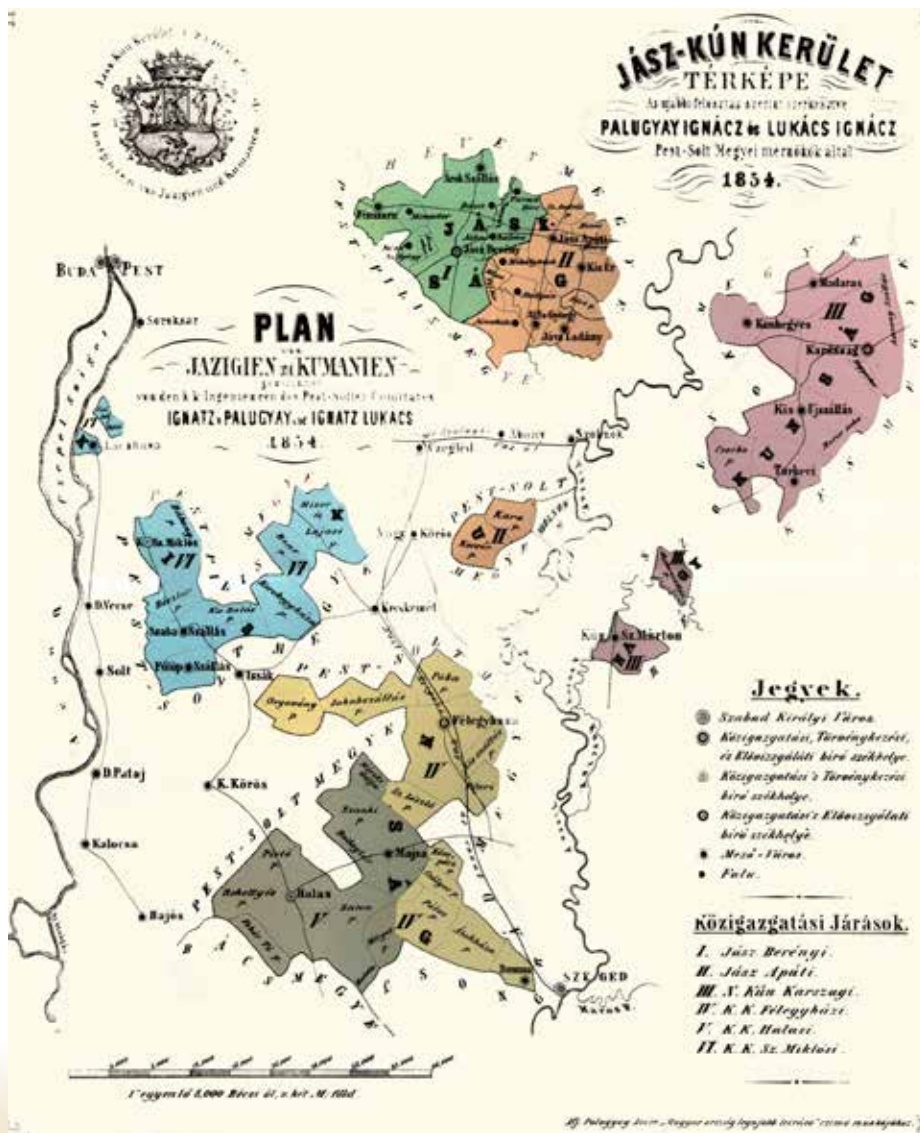


Duna–Tisza közü Hátság, a hozzá délen csatlakozó Bácskai löszhátság és végül a Tisza keskeny völgsávja, az Alsó-Tisza-vidék.

A Duna menti síkság földtani értelemben kifejezetten fiatal terület egység. A Duna a pilis–börzsönyi vulkáni közettömeget átvágva még a jégkorszak előtt hatalmas hordalékkúpot kezdett kialakítani. A fő meder délkeleti irányban előrenyomulva az úgynevezett Vecsés–Kecskemét-árok mentén töltögette hordalékával a mind szakadozottabb Pannon-beltavat. A jelenkori észak–déli folyásirány mintegy 600 ezer éve, a Kalocsai-süllyedék lezökkenése és az Észak-bácskai-lösztábla kiemelkedése hatására kezdett dominánssá válni. A mai hidrográfiai helyzetet a XIX. századi folyószabályozás véglegesítette.

A Dunát a bal parton a teljes alföldi szakaszon keskeny, de legföljebb néhány kilométer széles folyóhát kíséri. A folyó üledéklerakási törvényszerűségeiből következően ez a területsáv már a vízrendezések előtt is jobbra ármentes volt. Ezért évezredek óta települések sorjázna rajta. E magas ártéri sáv és a Hátság között 15–25 kilométer széles alacsony ártéri zóna húzódik. Kiterjedt szikesei meszes-szódásak, ezért mikromorfológiai jellegük lényegesen eltér a Tiszántúl savanyú szikeseitől. Itt van az ország legnagyobb szikes tóvideke is. Az alacsony ártér tökéletesen egyengetett felszínét csak néhány, az ártér fölé 10–15 méterre magasodó teraszsziget (Solti-halom, Tétel-halom) szakítja meg. Lejtése a folyásirányban minimális. Második legnagyobb dunai szigetünk, a Mohácsi-sziget déli sarkát ma átszeli az országhatár. A hátságelőtér tájképileg is látványos peremsávja a Turjánvidék és az Örjég tözezes mocsaraival, láprétejeivel. A Duna-völgy jó természeti állapotú területeit a Duna–Ipoly, a Kiskunsági és a Duna–Dráva Nemzeti Park igazgatóságai gondozzák.

A Duna–Tisza közü Hátság hazai része 7600 négyzetkilométer kiterjedésű. Budapest térségétől déli irányban a már



vajdasági Szabadka környékéig terjed. Nyugaton meredekebben határolódik el a Duna-völgy irányába, kelet felé viszont meneteles lejtésű. Jellemző felszíni képződménye a futóhomok, amelyet az uralkodóan északnyugatias szelek halmoztak át a hajdani dunai hordalékkúpokból akár száz métert is meghaladó vastagságban. A futóhomokösszlet gyakran váltakozik löszös közbetelepülésekkel.

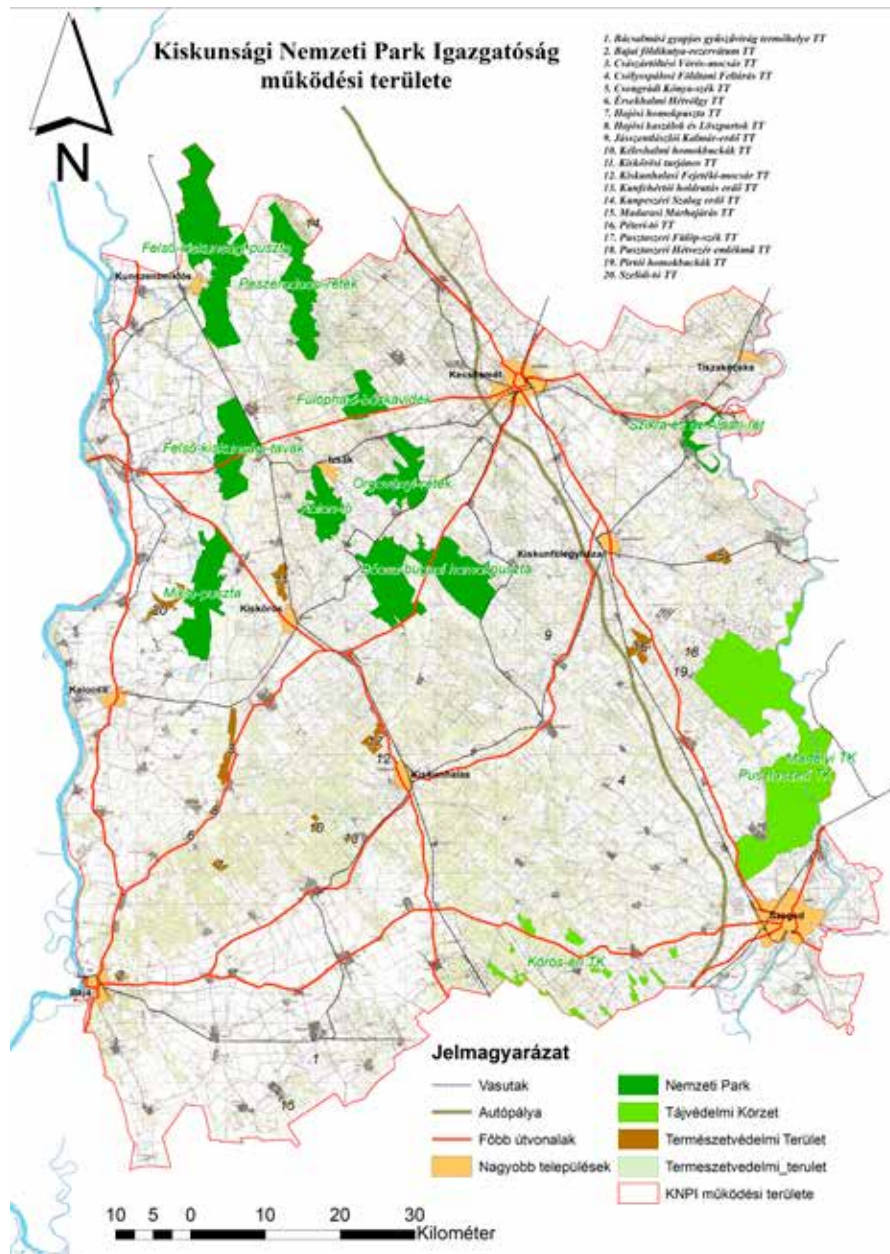
A Duna-Tisza közti Hátság jellemző gerincmagassága 110–150 méter, így 30–60 méterre magasodik a Duna és a Tisza hullámtere fölél. Ez a Kárpát-medence vízrendszerének összerendezője, központi vízválasztója.

A Hátság homokanyaga mindig is részben kötött formában (tehát mozgása közben is gyepevegetációval borítva) halmozódott át. A felszín egyhangú lepelhomokmezőit és deflációs laposait több párhuzamos pásztaban északnyugat-délkeleti futású, erősen szagatott domborzatú, terjedelmes (8–15 kilométer hosszú, 2–3 kilométer széles) buckavonulatok teszik változatosabbá és látványossá. Ezek jellemző felszínalkotási nagyszabásúak a szélbarázdák, a hosszanti és a parabola alakú garmadák, valamint a maradéngerincek. A homokmozgások egyedülálló felszínalkotási reliktauma a Fülöpházi-buckavonulat két, mindmáig mozgó homokdűnéje.

A Hátság buckaközi mélyedéseiben sok a természetes állapotban lefolyástalan terület. Ezekben kis vízállások: szikes tavak és mocsarak százai alakultak ki, utat nyitva különleges üledékképződési folyamatoknak (például a világszerte is unikális rétimészkő-képződésnek). Napjainkban a tómedrek kanalizáltak, s szinte kivétel nélkül szárazak.

A Hátság izolált, ám terjedelmes, különleges természeti értékeket őrző egységei (Bugac, Bócsa, Orgovány, Fülöpháza, Bikatorok) a Kiskunsági Nemzeti Park részei.

A Bácskai-löszasztala – amelynek alapja szintén hordalékkúp – a Császártöltés-



Kisszállás képzeltbeli vonal mentén, az Illancson szinte észrevétlenül megy át a Duna-Tisza közti Hátságba. Nyugaton meredek eróziós peremmel: a Kecel-Bajai magasparttal szakad le a Duna-völgyre. Legmagasabb részén meghaladja a 170 métert is. Uralkodó képződménye a pleisztocén hideg periódusaiban leülepe-

det, szél szállította lösz, amelyet vastag és terjedelmes futóhomokrétegek tagolnak (sőt az Illancson éppen ez a jellemző felszíni üledékanyag). Erős tagoltsága, völgyképződése egyes tájrészletein szinte dombvidéki jellegű. Természeti, gazdálkodási és építészeti értékeit az Örjeg és Szőlőhegyei Natúrpark foglalja egységbe.

A Duna-Tisza köze keleti határán húzódó **Tisza-melléke vagy Alsó-Tisza-vidék** néhány kilométer szélességben kíséri a szabályozás óta szinte csatornajellegű Tiszát. Ártéri genetikájú terület, felszínét zömmel öntésiszap, míg helyenként ártéri-mocsári lösz alkotja. Hazánk legalacsonyabb topográfiai helyzetű vidéke: itt, Szeged-Gyál-területen találjuk az ország legmélyebb, 75,8 méteres pontját. Legnagyobb hajdani szikes tavait (Csaj-tó, Szegedi Fehér-tó) halastóvá alakították. A térség legértékesebb természeti területei a Kiskunsági Nemzeti Park és a Pusztaszeri Tájvédelmi Körzet részei.

Dr. Iványosi Szabó András



A Peszéri-erdő és a puszta Petőfi idejében és napjainkban

Alföld, Duna–Tisza köze, Kiskunság... kevesen írtak e tájról nagyobb szeretettel, mint Petőfi. Sajnos kevesen ismerik és szeretik úgy ezt a vidéket napjainkban, mint ahogy Petőfi Sándor kétszáz éve tette. Pedig azok a tájképi, természeti és kulturális értékek, amelyek akkor megragadták a költő képzeletét, még napjainkban is jelen vannak a Kiskunság egy-egy jól eldugott zugában.

A következőkben a Kiskunság olyan részét mutatjuk be, amely – minden végbement változás dacára – napjainkban is őrzi azokat az értékeket és azt az ősi hangulatot, amelyek Petőfit is megihlették.

A Peszéri-erdő és közvetlen környezete két évszázaddal ezelőtti természetbeni állapotáról sokat elárul egy, a Koháry-Coburg-uradalom által 1846-ban készített térkép. Különleges térkép ez, amely az uradalom birtokát képező erdő akkori természetbeni állapotát szemléletesen bemutatja. A XIX. században elérhető – de napjainkban is elfogadható – geodéziai pontossággal, német nyelvű feliratokkal elkészített térkép jól szemlélteti, hogy miként is nézett ki ez az erdőssztyepp akkoriban. Az évszázados tölgyesek alkotta maximum néhány tíz hektáros zártabb erdőállományokat, illetve a nyíres-nyaras ligeteket mélyebb fekvésű, üde rétek vették körbe, az azokból kiemelkedő homokbuckákon a Kiskunságra jellemző homoki gyepek voltak megtalálhatók, ahol tenyésztett a „bús árvalányhaj” s persze ezer más-sik növényfaj.



A Peszéri-erdő térképe 1846-ból

Csodálatos, változatos táj képe rajzolódik ki lelki szemünk előtt e térkép és a korabeli leírások, költemények alapján. Az ember nemcsak hasznosította, hanem élte is a tájat. Itt legelt a „Kis-Kunságnak száz kövér gulyája” közül jó néhány, s a mindennapokhoz tartozott a „méneseknek nyargaló futása” is. A jó hír az, hogy – igaz, kisebb kiterjedésben és gyakran csak különálló mozaikok formájában – ma is fellelhetők ezek a csodák.

Tegyünk egy képzeletbeli sétát az erdőből a puszta irányába, és nézzük meg, mit láthatunk napjainkban!

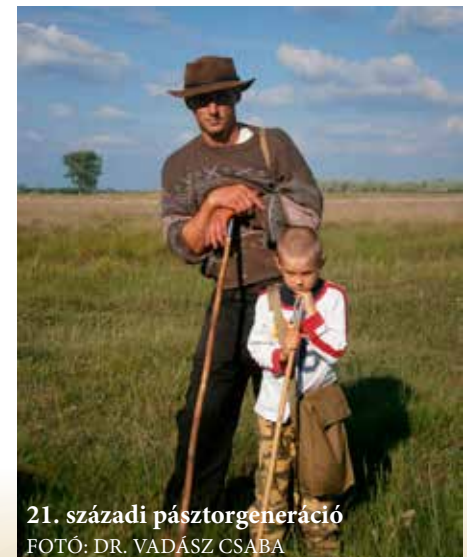
Az erdőssztyepp tölgyesek kiterjedése Petőfi kora óta mintegy 94%-kal csökkent hazánkban. A Peszéri-erdőben még mindig jelentős állományuk megtalálható, a hazánkban napjainkra fennmaradt homoki erdőssztyeppi tölgyesek jelentős része, mintegy 30%-a ide köthető. Vannak olyan tölgyfák, amelyek már Petőfi Sándor életében is éltek, sőt már akkor sem voltak fiatalok. A tisztásokkal tagolt tölgyesek, nyíresek, nyárfás ligetek, cserjések által

alkotott élőhelykomplex nemcsak őrzi a múlt örökségét, de felújulásának-megújulásának most is szemtanúi lehetünk. Az alföldi tölgyesek természetes felújulása a számos veszélyeztető tényező (pl. a trópusi vidékekről az ember által behurcolt, inváziós lisztharmatfajok, az egész Duna–Tisza köztét sújtó talajvízszint-süllyedés) ellenére most is végbemegy. Nem sok helyen lehet az erdőssztyeppet alkotó, sok-sok élőhelytípust egy helyen, élő rendszerként megőrizni, de a Peszéri-erdő ilyen hely. Ez a táj él, él, és élni is akar. Ha vigyázunk rá, élni is fog.

A változatos élőhely-szerkezetű Peszéri-erdő számos (több száz) védett állat- és növényfajnak, többek között az erdei pacsirtának, a fekete harkálnak, a díszes tarkalepkének, a skarlátbogárnak, a szarvas álgánytúrónak, a homoki nőszirmnak és a mocsári kardvirágnak biztosít megfelelő élőhelyet.

Kevesen tudják, hogy a Felső-Kiskunság hazánk növényfajokban leggazdagabb tája. Hosszan lehetne sorolni azoknak

A Peszéri-erdőben napjainkban is újul a kocsányos tölgy
FOTÓ: DR. VADÁSZ CSABA



21. századi pásztorgeneráció
FOTÓ: DR. VADÁSZ CSABA

a fajoknak a listáját, amelyeknek legnagyobb állományai itt találhatóak. Ilyenek az orchideák, a nősziromok és egyéb díszes növények is. A maga egyszerű, fehér törékeny virágaival is megragadó szépségű erdei szellőrózsa vagy a színpompáját csak nagyon közletről felfedő tarka nőszirom az erdő jó pár pontján előfordul, helyenként akár tömegesen is. Az óriás útifűnek a Peszéri-erdő mellett található az egyetlen életképes hazai állománya.

De azok a fajok is érdekesek, amelyek napjainkra csak kisebb állományok formájában maradtak fent. A tavaszi hérics az egyik legkorábban virágzó növényfaj. Napsárga szírmái a még barna és szürke pusztába a tavasz, az újjászülető természet ígéretét hozzák évről évre. Azonban az sem véletlen, hogy az elmúlt évszázadokban ennyire megritkult ez a növényfaj. A



Erdei szellőrózsa és tarka nőszirom: az erdőssztyepek értékes fajai

FOTÓ: DR. VADÁSZ CSABA

alá tűzve a tályog kezelésére használták. A ma is fennmaradt – és szerencsére évről évre gyarapodó – tavaszihérics-állományok olyan helyeken találhatóak, amelyeket a korabeli emberek nem úgy hasznosítottak, mint a táj többi részét. A kun nemzetiségek által használt területek határa, mezsgyéje a senki földje volt – nem hasznosított

profitált, hogy ezeken a mezsgyéken nem ásták ki a gyökeréért.

Aki járta már a pásztorolva legettetett pusztát hajnalban vagy szürkületben, hallhatta a kolompok jellegzetes, a végtelen pusztát betöltő, s egyben a pusztát az ember által élt és az embert éltető vidékké tevő hangját. A kolompok hangja nagyon sok információt közölt a pusztá emberének, a kolompok hangolásának tudománya apáról fiúra szállt. De nemcsak a kolomphan-golás, hanem az állatgyógyászat, a jószág minden rezdülésének ismerete is azt az ősi tudást képezte, amivel a pásztorok egykor bírtak, s aminek ma már kevesen vannak a birtokában. Szerencsére a Felső-Kiskun-ságban még mindig élnek olyanok, akik őrzik-ápolják ezt a hagyományos, könyvből meg nem tanulható tudást.

A legetetés tartja meg a pusztát változatosnak, étellel telinek. Olyannak, amilyenek Petőfi ismerte, és a fennmaradt pusztaságokat meglátogatva a mai generáció is ismerheti. Érdemes azért dolgozni, hogy Petőfi Sándor születésének még az 500. évfordulójára is fennmaradjanak ezek a páratlan természeti rendszerek és a hozzájuk kötődő, hagyományos tudás.

Dr. Vadász Csaba



Homoki árvalányhajás buckatető

FOTÓ: DR. VADÁSZ CSABA

hagyományosan lótarló vidékeken – és a Kiskunság bizony hosszú-hosszú évszázadokon keresztül ilyen volt – nem úgy ismerték, hogy tavaszi hérics, hanem így: tályoggyökér. A lovak hagyományos népi gyógyászatában a hérics gyökerét a ló bőre

ta senki azokat a keskeny sávokat a békés együttélés érdekében. Ez a korabeli ember bölcs belátását tükrözte, hiszen akkoriban a határviták elintézése általában nem a bíróságokon történt. A tavaszi hérics mind-ebből persze semmit sem tudott, de annyit



Kunok a két víz között



A Kiskunsági Nemzeti Park egykori munkatársa, néhai Lisztes János az elmúlt évtizedekben több természettudományi-néprajzi tárgyú könyvet és tanulmányt írt és szerkesztett. Nagy tudású és sokoldalú embert tisztelhetünk a nemzeti park egykori természetvédelmi őrében, munkatársunkban, akinek élete és tevékenysége összeforrott a Kiskunsággal: a tudományos ismeretterjesztés úttörője volt, évtizedeken keresztül kiállítások sokaságával mutatta be a természetet. Szűkebb környezetét, a Szikrai-Holt-Tiszát tekintette igazi otthonának, ahol együtt kelt és feküdt a nappal és a madarakkal. Lakitelek és Tiszaalpar település megbecsült embere volt.

Egész életének mottója jól mutatja viszonyát szeretett Kiskunságához: „A természetben és a természettel való együttélés gyökereit apáink, nagyapáink, de még inkább elődeik mindennapi életében kereshetjük. Ennek írott összegzője a néprajz, a természetvédelem társtudománya. Szívvel és lélekkel kell közelednünk mindkettőhöz, mert téved az, aki értékeink megőrzését kötelességének tartja. Az ennél több: becsületbeli ügy.”

Lisztes Jánosra és munkásságára emlékezünk a Duna-Tisza közét újra benépesítő kunok eredetével, vándorlásával, itteni életükkel foglalkozó írásával, amely a QR-kódon keresztül érhető el.

Egy elfeledett kiskunsági puszta: Jakabszállás

Miről mesélnek a térképek és a levéltári adatok?

Minden pusztának megvan a maga története, legendái. Most egy olyan puszta történetéből mutatunk be szemelvényeket, amely a „kecskeméti pusztasággal” volt határos. A mai Jakabszállás helyén terült el az egykori szabad-jakabszállási puszta, ahol 200 éve még a legelésző állatok, hajtóutak, csárdák, vásárok határozták meg a pusztai életképet, sőt fellelhetők a Petrovics család kötődései is. A pusztai élmények nagy hatással voltak Petőfi Sándor tájköltészetére is.

Jakabszállás neve először egy 1342-ben kelt oklevélben szerepelt. Az 1407. évi oklevél szerint Jakabszállás kun kapitányi székhelyként Halas-székhez tartozott. Jakabszállás a nevét az Ilonchuk nemzetségbeli Buthemer Jakab kun kapitányról kapta, akinek kapitánysága alatt Jakabszállás virágzó település volt. A Buthemerek és

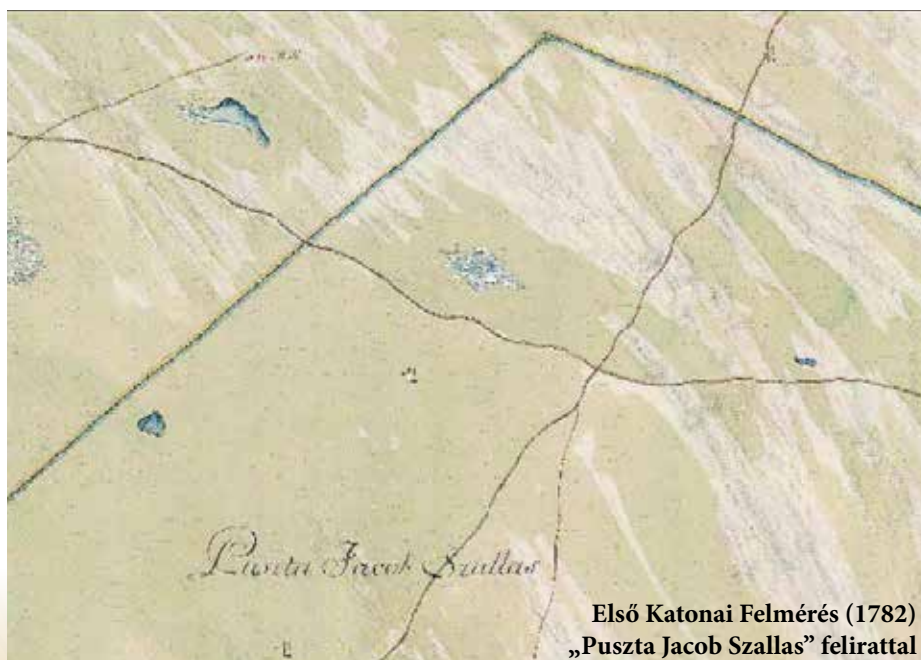
leszármazottaik generációkon keresztül birtokolták a területet. A török kiűzése után a jász kun területeket az osztrákok elzálogosították a Német Lovagrendnek. A redempció alkalmával Mária Terézia királynő 1745. május 6-án aláírta a Jász kun kerület megváltását engedélyező kiváltáslevelet, így a jász kun terület vissza-

nyerte szabadságát gazdasági értelemben is. Ezek után a kun pusztákon is elkezdődhetett az élet újjászervezése. A lakatlan területeket a vagyonosabb községek és városok váltották vissza. Ekkor történt az elnéptelenedett Jakabszállás felosztása: a terület felét Szabadszállás, negyedét Fülöpszállás, másik negyedét pedig Majsza váltotta, azaz vásárolta vissza.

Az Első Katonai Felmérés (1782) dokumentálja Jakabszállás egykori környékét „Pusztá Jacob Szallas” felirattal, amely alatt a jelenlegi Jakabszállás, Fülöpjakab és Kunszállás területe található. Legelők, erdők, vízjárta területek uralták a terepet. A térképen csupán néhány objektum volt jelölve, ugyanis az ekkor még legelőként használt területen alig álltak házak: mindössze néhány hajtóút és itatóhely szolgálta a pusztai állattartást.

Ezen a környéken, a Bogárczó-tónál volt a pásztorok első szállása, a pusztába vezető út végén szállást jelölt a térkép (GPS 19.6055, 46.7443). Levéltári kutatások alapján megállapítható, hogy már 1810-ben létezett a felső- és az alsó-csőszház, illetve kicsit később a pusztaháza, melyek a „pusztai közigazgatás” létesítményei voltak. Szabadszállás városa 1825-ben csárdát építtetett jakabszállási pusztájára. Ez a híros jakabi csárda (GPS 19.5912 46.7592) sok régi betyártörténet helyszíne volt.

A Második Katonai Felmérés szelvényein már több objektum, állandó épület ábrázolódik, ami arra utal, hogy elkezdődtek a kitelepülések a városokból a pusztákba, így a 19. század derekára a külterjes állat-



Első Katonai Felmérés (1782)
„Pusztá Jacob Szallas” felirattal



Szabadszállási Jakabszállás-pusztát a II. katonai felmérésen (1819-69)

tartás elkezdett visszaszorulni. A csárda mellett házak, tanyák, istállók is egyre sűrűbben vannak feltüntetve. A tanyák mellett a tulajdonosuk neve is olvasható. Szappanfőző hely (Seifensiederei) neve is olvasható németül a térképen.

A PETROVICS CSALÁD A SZABADSZÁLLÁSI JAKABSZÁLLÁSI-PUSZTÁN

Ebben a korban az alföldi mezővárosok értéktára, vagyona a jószágállomány volt. Kecskemét város „kincstára” a bugac-monostori pusztán, Szabadszállás város „kincstára” a szabad-jakabszállási pusztán legelt. A Petrovics család 1818 és 1841 között több időszakban is Szabadszálláson élt. Petrovics István a település megbecsült, kiskun redemptus polgára volt. Párhuzamosan több csárdát, vendéglőt, mézszárszéket is bérelt, amelyeket leginkább innen, a jakabszállási pusztáról látott el friss portékával. Nem véletlen, hogy „Kis-Kunságnak száz kövér gulyája...” és hasonló képek visszaköszönnek Petőfi verseiben...

A híres kecskeméti vásárokat itt tartották a szomszédban, a Matkói / Fehértói csárda környékén. A mintegy két hétig tartó állatvásároknak Petrovics István rendszeres látogatója volt, s amíg ő adott-vett, üzleteket kötött, addig a korabeli emlékezet szerint Petrovicsné asszony híresen finom lacipecsenyét sütogetett és árult a vásári sokadalomban.

„Petrovics István (...) több kedvét lelte a buzgó vásárjárásban, marhák és juhok vásárlásában, bőrök és irhák eladásában;

Szürkemarha gulya

FOTÓ: KISS IMRE



szívesebben kocsikázott ki a határba – oldalán nemegyszer Sanyi fiával – a messzi legelőkön nevelkedő jószágait meg egy-egy (...) pusztai csárdát megtekinteni.”

az 1830–1833 közötti években a jakabi korcsmát bérelte. Bizonyára gyakran töltötték együtt az időt kettesben vagy hármasban – Bankos, Ziger, Petrovics –, hiszen barátként, komaként, bérlőtársként hasonló ügyek-bajok foglalkoztatták őket, együtt tárgyalhattak, netán mulathattak a jakabi csárdában.

Bizonyos, hogy ezekben a rokoni, baráti társaságokban szüleivel együtt Petőfi Sándorka is gyakran megfordult kint a jakabi pusztán. Szívhez szóló, csodaszép költeményei ezekből a kiskunsági pusztai élményekből is táplálkoztak. Érdekes adalék, hogy a költőt meghitt kapcsolat fűzte Zigerékhez, akiket a szabadságharc idején még a harctérre menet is meglátogattott. (Lásd: Nyárády Gábor: Árendások I. rész – Egy jó barát Szabadszálláson: Ziger Imre)

Szabóné Harkai Erika

Pusztai táj tanyával

FOTÓ: THEO KUST



(Varga Domokos: *Kis Kiskunság, szeretett Szentmiklós* c. kötet 71. o., részlet.)

A Második Katonai Felmérés szelvényein a tanyák tulajdonosai fel voltak tüntetve, melyek a Petőfi-kutatásban nagy jelentőséggel bírnak. Így a Petrovics család kapcsolati rendszere területileg is követhető a jakabi pusztákon. Petrovics István, Ziger Imre és Bankos János barátsága is ideköthető. Az ifjabb Petrovics István, azaz „István öcsém” keresztszülei Ziger Imre és Debreczeni Borbála voltak. Ziger Imre 1827–1833 között jakabszállási pusztabíró volt. A fülöpszállási Bankos család pedig

Petőfi Sándor: Az én Pegazusom:



Emlékezés Molnár Péterné
Petőfi-kutatóra:



Barangolás a Felső-Bácska–Homokhát Natúrparkban

A Duna–Tisza közén, Magyarország és Szerbia határtérségében elhelyezkedő Felső-Bácska–Homokhát Natúrpark tizenkét település közösségeinek összefogásával, 2018 nyarán kapta meg a natúrparki névhasználati címet. A táji léptékű összefogás célja a térség gazdag természeti és kulturális örökségén alapuló, fenntartható módon megvalósuló, a helyi közösségek érdekeit hosszú távon is szolgáló fejlesztése.

A natúrparki összefogáshoz csatlakozott települések a Dorozsma–Majsai-homokhát és a Bácskai löszös síkság kistájakon helyezkednek el. Habár a terület keleti (homokháti), illetve nyugati (bácskai) része alföldi viszonylatban élesen elválik egymástól, a határ menti elhelyezkedés és a hagyományos együttműködés a délvideki területekkel táji szempontból egységet jelent a natúrparki térség számára. A tizenkét települést (Ásotthalom, Öttömös, Kelebia, Tompa, Csikéria, Bácsszőlős,

Kunbaja, Bácsalmás, Madaras, Katymár, Mátételke és Tataháza) magában foglaló natúrpark kiterjedése mintegy 68 ezer hektár, az itt élők száma meghaladja a 27 ezret.

Az itteni táj mozgalmas történetének fontos epizódjaira utal a natúrpark „Szabadka virágoskertjétől Arany Bácskáig” mottója. A korábban Szabadka igazgatása alá tartozó homokháti részeken a 19. század végétől – a hegyvidéki területeken súlyos károkat okozó filoxeravész következtében

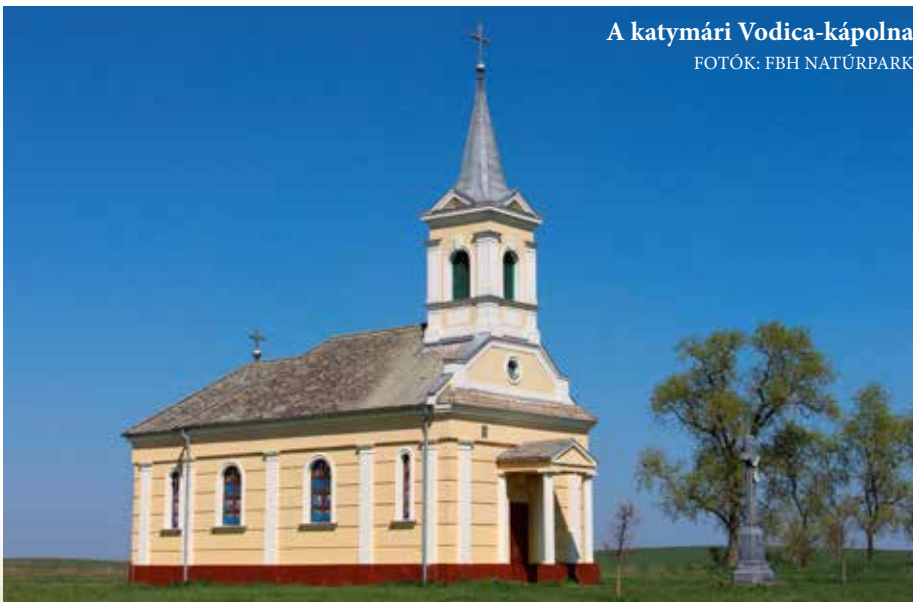
– virágzott a szőlő és egyéb gyümölcsök termesztése, az itt előállított termények és a bor fontos kereskedelmi cikké vált, jelentős bevételhez juttatva a helyi gazdálkodókat és kereskedőket. A tágabb térség a történelmi Magyarország éléstárának számított.

A lekvároktól és befőttektől a szörpökön és ivóleveken keresztül a különféle tejtermékekig ma is igen széles a hagyományos bácskai ízvilágú, kézműves termékek köre. Szerencsére egyre többen látnak fantáziát a magas minőségű helyi termékek előállításában és értékesítésében, amit az érintett önkormányzatok a *Bácskai Becses* védjegy és a *Bácsalmási Finomságok* márkanév bevezetésével, népszerűsítésével is igyekeznek segíteni.

Felső-Bácska különleges színfoltját jelentik a bunyevác és német nemzetiségi hagyományok, a többnemzetiségű kultúra napjainkban is lényegi elemét képezi az itt élők táji identitásának. A délszláv eredetű, hagyományosan római katolikus vallású bunyevácok és a németek is az elmúlt évszázadok viharos időszakai következtében, elsősorban a török hódoltság előtt, illetve utána érkeztek a térségbe menekülteként vagy szervezett telepítési program keretében. A bunyevác és a német hagyományok megélésében egyaránt fontos szerepet töltenek be a nemzetiségi táncsoportok. Az ősi elemeiket máig megtartó táncok tovább élésének kiemelt szinterei a bunyevác prélók és a sváb bálók.

KERÉKPÁRRA FEL!

A natúrpark örökségi helyszíneinek bejárására környezetbarát közlekedési eszköz



A katymári Vodica-kápolna
FOTÓK: FBH NATÚRPARK



lehet a kerékpár. A natúrparki kerékpár-túraút-hálózat által érintett települések természeti és épített örökségi értékeinek megismerését az útvonal mentén, jellemzően a városok, falvak központjaiban kihelyezett, egységes arculatú *tájékoztató táblák* segítik. A jelzett kerékpáros-túraútvonal mentén három helyszínen – Bácsalmáson, Tompán és Kelebián – új *kerékpáros-pihenőhelyek és interaktív bemutatóhelyek* létesültek.

A bácsalmási és kelebiai natúrparkházak új, az élményszerű megismerést, a látogatók közvetlen érzelmi és tartalmi bevonódásának lehetőségét biztosító kiállításai a natúrpark felső-bácskai, illetve homokháti részének természeti és kulturális örökségi értékeit mutatják be. A tompai művelődési házban kialakított *Táj-Érték-Tár* interaktív kiállítás pedig a hagyományait aktívan megélő, gazdag épített örökséget őrző kisváros tájhoz kötődő értékeit mutatja be számos archív fénykép felhasználásával, de élve az interaktív bemutatási eszközök adta lehetőségekkel is.

REJTŐZŐ KINCSEK NYOMÁBAN

A homokháti térség a gazdag madárvilágú *Kelebiai-halastavak* körbejárása mellett különleges túralehetőséget kínál. A határ-



A katymári téglavető feltárása

sávban szakvezetővel célszerű felfedezni az 1950-es években, az egykori Jugoszlávia határán kiépített *Déli védelmi rendszer* harcállásainak gyakran az erdők mélyén rejtőző maradványait.

A bácsalmási natúrparkháztól rövid kerékezéssel elérhető a térség legjobb állapotban megmaradt szikes tava, a *Sós-tó* és a part mentén újonnan kialakított interaktív tanösvény, ahol megfigyelhetjük a madárvilágot és a tóparti nyílt élőhelyeket „kezelő” házibivalyok természetvédelmi jelentőségét is.

A bácskai körtúrák kihagyhatatlan programja a világhírű *madarasi és katymári löszfeltárások* megtekintése, valamint a *Madarasi Marhajárás természetvédelmi terület* ösgyepjének felfedezése. A nagy kiterjedésű, évszázadokon keresztül legeltetett löszgyep különösen látványos kora tavasszal, amikor többezres példányszám-

ban virágzik a tavaszi hérics és a tarka sáfrány.

A natúrpark központi részén elhelyezkedő, vasúti kapcsolattal is rendelkező Tompa szintén ideális kiindulópont a natúrparki örökségi helyszínek kerékpáros bejárásához. Ezek jelentősége nem egy esetben messze túlmutat a helyi szinten: a *Redl család tompai kastélya* a romantikus historizmus kastélyépítészetének országos szinten is jellegzetes példájaként, az épületegyüttes szerves részét képező *Szent Anna-templom* pedig a magyar neogót építészet egyik remekéeként áll műemléki védelem alatt.

A natúrparkházak interaktív kiállításai előzetes időpont-egyeztetéssel látogathatók. Érdeklődni a natúrparki munkaszervezet honlapján (www.bacsokainap.hu) és a Bácsalmási Turisztikai Információs Központ (www.bacsalmasikirandulas.hu) elérhetőségein lehet. **Maczkó József**

Natúrparkok Bács-Kiskun vármegyében

Magyarországon 17 natúrpark található, közülük elsőként az Írottkö Natúrparkot alapították.

Erősségük, hogy szabad társuláson alapulnak, rugalmas a szervezeti formájuk, alulról és önkéntes alapon szerveződnek, teret adnak az állampolgári aktivitásoknak és kezdeményezéseknek. A natúrparkok létesítésének célja a biodiverzitás megtartása és az értékkörzés, illetve a rekreációs és ökoturisztikai igények kielégítése, a biogazdálkodás elterjesztése. Lényegi eleme a természetvédelmi területek jelenléte és az elhivatott ökogazdálkodás. Desztinációs övezetként elősegíti a szolgáltatási ágazatok arányos és harmonikus fejlődését.

Az utóbbi két évtizedben több natúrparkot is alapítottak a helyi közösségek: Bács-Kiskun vármegyében működik a Felső-Bácska-Homokháti Natúrpark, valamint az Örjeg és Szőlőhegyei Natúrpark.

További információk:
www.naturparkok.hu

Örjeg és Szőlőhegyei Natúrpark

A Kalocsai-Sárköz ártéri üledékekkel fedett síkjának karakteres megjelenésű kistájrészlete az Örjeg lápvidéke. Fialat gazdálkodó családok évek óta következetesen dolgoznak a bő 32 ezer hektáros terület természeti örökségének megőrzéséért. Az általuk létrehozott Örjeg és Szőlőhegyei Natúrpark öt települést (Hajós, Érsekhalma, Homokmégy, Öregcsertő, Császártöltés) foglal magába, tevékenységük középpontjában a természetközeli gazdálkodás folytatása és segítése, a hagyományos és diverzifikált gazdálkodás – azon belül is a legeltetéses állattartás mint az egyik legfontosabb tájfenntartó tevékenység – népszerűsítése, a védett természeti értékek megőrzése és fenntartható bemutatása, valamint egészséges helyi termékek előállítását áll. A fenntartható térségfejlesztés kiváló példájáról az alábbi QR-kódot beolvasva érhetik el Agócs Péter írását.



Madarasi legelő tavaszi hériccsel
FOTÓK: FBH NATÚRPARK

A Böddi-szék vízjárásának történeti áttekintése

A szikes tavak a Kárpát-medencében egykoron különösen jellemző vizes élőhelyeknek számítottak. A vízrendezések, illetve az erek által felfűzött vízállásos mélyületek, mocsarak, laposok jelentős részének kiszáritásával, vizük levezetésével a szikes vízi élőhelyek nagy részét felszámolták. Az egyik kivétel a Böddi-szék.

A Duna egykori árterületén levonuló felszíni vizek változatos, a mikrodomborzati viszonyokhoz alkalmazkodó, kisebb-nagyobb vízfolyásokkal hálózta be a felső-kiskunsági tájat. Korabeli néven nevezett időszakos vízfolyások, erek őrzik ennek a vízi világnak a nyomait a Felső-Kiskunságban: Tekerés-ér, Bak-ér, Kígyós, Nagy-ér, majd a Sós-ér.

Az ősi erek egy részét a tájformáló beavatkozások, így a vízrendezések, a szántóföldi gazdálkodás eltüntetni igyekezett, ám korábbi vonulataik légi fotón felismerhetők. Ellaposított medrük túlnyomórészt szárazon áll, a természetközeli területen áthaladó mederszakaszok növényzete a talajvízszint csökkenése, az összefolyó vizek mennyiségének megfogytokozása miatt jelentősen átalakult. A nagyobb esőzések, a tavaszi vizek összegyülemelésének egyre ritkább időszakaiban azonban szinte elsőként telnek meg vízzel. Ilyenkor újjáéled a vízi világ egy rövid időszakra az erek mentén, szinte függetlenül a táji környezettől.

FOTÓ: MOSONYI SZABOLCS



A korábbi zavartalan vízjárás eredményeképp rendszeresen maradt a Duna-völgyön víz a tavaszi csapadékos időszak és a részben ebből fakadó dunai árhullámok elvonulását követően is. Ez a vízjárta tájkép jellemezte a 19. századot, Petőfi korát a Duna-völgyi síkon. A pangó vizek, de még inkább az összefolyó, talajvízáramlási rendszerek által pótolta vizek kora nyári párolgásával a talaj sótartalma gazdagodott, természetes szikes vizes élőhelyek hálózata jött létre.

A szikes tavak a Kárpát-medencében egykoron különösen jellemző vizes élőhelyeknek számítottak. A vízrendezések, illetve az erek által felfűzött vízállásos mélyületek, mocsarak, laposok jelentős részének kiszáritásával, vizük levezetésével a szikes vízi élőhelyek nagy részét felszámolták.

A fennmaradt szikes tavak láncolatának délnyugati tagja, a Bács-Kiskun vármegyei Dunatétlen község határában található Böddi-szék jelenleg az egyik legnagyobb szikes tavunk. Egyedivé teszi története, mivel a környező szikes vízi hálózat fel-

fűződéséből felfejthető, hogy nemcsak a csapadékból és a felszín alatti vízáramlásokból kap utánpótlást, hanem egy tekintélyesebb, bár időszakos szikes vízfolyás közvetlenül is táplálta, azon kívül is, hogy a Duna-völgyi erek a tavaszi vizek érkezésekor sokszor kiléphetek medrűkből, elterítve a mélyületeket főként dunai eredetű vízzel.

A Böddi-szék vízrajzi és földtani történetét, a mederviszonyok ember általi megváltoztatását, a vízvezetés következményeit, tartós hatásait, majd a szikes tó helyreállításnak céljait és eredményeit a cikk bővebb verziójából ismerheti meg az érdeklődő olvasó ezen a QR-kódon keresztül.

Dr. Mile Orsolya



Pannon szikes vízi élőhelyek helyreállítása a Kiskunságban

A Pannon szikesek az Európai Unióban unikális és kiemelt jelentőségű élőhelyeknek számítanak. Közéjük tartozik a Böddi-szék is, amely része a Natura 2000 hálózatnak, és a hazai jogszabályok által is védett terület.

A Böddi-szék az időszakosan kiszáradó magyarországi szikes tavak között igen jelentős, a nyílt vízfelszínű időszakos szikes tavak 18 százalékát teszi ki. A LIFE Nature projekt (LIFE12 NAT/HU/001188) célja a Böddi-széken, a Kárpát-medence egyik legnagyobb jelentőségű időszakos szikes tavan és vízgyűjtő területén helyreállítani az eredeti vízviszonyokat és a természetes élőhelyeket.

További információk a projektről:
www.boddi.hu



Szibériai nőszírom



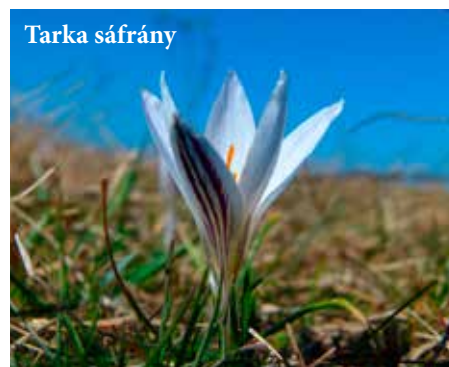
Túrázzon a Vörös-mocsárban! *Herman Ottó terepi bemutatóhely az Őrjegben Császártöltésen*

A hajdani vízi világ egyik legértékesebb eleme az Őrjeg középső és legmélyebb részén, Császártöltés és Homokmégy település közigazgatási határában fekvő Vörös-mocsár Természetvédelmi Terület. A mocsár a korábban lefűződött óholocén Duna-mederben jött létre. A feltöltődés során elhalt növényi maradványok lassú bomlási folyamat eredményeképpen vastag tőzegréteggé alakultak. A táj mai arculatának kialakulása a lápvidék korábbi tőzgebányászatának a következménye. A hátramaradt vizeket körös-körül gyorsan benötte és elfoglalta a lápi növényzet: nádasok, a magasabb részeken cserjések borítják. Az így kialakult zavartalan élőhelyet igazán gazdag élővilág jellemzi. Egyes tavakat korábban a kissozszerű halászat, később a horgászat révén hasznosították.

Mindezen értékek bemutatására és megismerésére a korábban létesített Vörös-mocsár tanösvény 2,5 kilométeres túraútvonalán volt lehetőség, azonban a megnövekedett érdeklődés indokoltá tette a tanösvényszakasz jelentős bővítését. A terepi bemutatóhely jól megközelíthető helyen indul, ahol bevezető előadások megtartására alkalmas, kb. 60 négyzetméter alapterületű nyitott építményt és kisebb csoportfoglalkozásokra is alkalmas építményeket helyeznek el. Az új terepi bemutató részben a már meglévő Vörös-mocsár tanösvény nyomvonalán halad, de az mintegy 3 kilométer hosszú új szakasszal bővül. A tanösvényre lesznek felfűzve a terepi bemutató létesítmények: madártani kilátóhely, megfigyelőtornyok, madárgyűrűzési bemutatóhely, halászati bemutatóhely. A tanösvény a látogatók számára szakaszolható lesz, egy része „körtúraszerűen” is bejárható. Az utolsó, mintegy 100 méteres szakaszon vízre épített pallósoron haladhatnak, ami lehetővé teszi a mocsár és a nyílt vízfelületek élővilágának megfigyelését.

Az egyik legérdekesebb rész a már meglévő tanösvényen felújított pihenőhely és az újonnan létesített madármegfigyelő torony. Ez a hely kiválóan alkalmas

arra, hogy megfigyeljük a nádasok mögötti nyílt vizek madárvilágát – előzetesen egyeztetett csoportok részére akár madárgyűrűzési bemutatóval együtt –, testközelből megismerkedve a jellemző énekesmadár-fajokkal. Továbbhaladva a löszpartok növényeit, a láp élővilágát bemutató táblákon túl a gyakorlati madárvédelem berendezéseit ismerhetjük meg a téli időszakban folyamatosan üzemeltetett madáretetővel. A Kiscsalai-löszpart nyílt partfalában együtt költő gyurgyalagok és



Tarka sáfrány

partifecskek telepe egyedülálló látványt nyújt a környéken. A löszpart tetején, a platórészekben folytatott szőlőművelés az 1700-as években betelepített német ajkú lakosság szorgalmas munkájának az öröksége.

A már bővített nyomvonal nyíltabb vízfelszínnel érintett szakaszán betekinthetünk a kissozszerű halászat rejtelmébe, illetve az itt élő titokzatos halfauna világába, a mára megritkult lápi póc és réti csík halfaj tipikus élőhelyére. A környéken szintén egyedülálló, úszó vízi pallósoron haladva



Mocsári teknős
FOTÓK: AGÓCS PÉTER

közvetlenül megtapasztalható a mocsár mint értékes vizes élőhely szépsége. A túra során kis szerencsével megfigyelhetjük a közelben költő fokozottan védett kerecsensólymok és rétisások légi vadászatát, a nádasokban telepesen költő gémfélék, így a nagy kócsag, a szürke gém, a bakcsó és a vízen úszó, néha fiókait a hátán cipelő búbos vöcskök táplálkozását is.

Találkozhatunk a halevő vidrával, de akár még hermelinnel, a mocsár legtitokzatosabb emlősfajával is. A közeli lápréteken a fajgazdag, értékes gyepevegetáció fenntartásában a tavasztól ősziig itt legelő haszonállatok végeznek pótolhatatlan természetvédelmi kezelői szerepet, ami szintén az egykoron erre a tájra jellemző gazdálkodást eleveníti fel. Bármelyik évszakban látogatunk is a Vörös-mocsár területére, mindig tartogat számunkra érdekességeket és meglepetéseket, mely élmények újra és újra arra biztatnak, hogy ide minél előbb visszatérjünk.

Agócs Péter

Természeti értékek Bács-Kiskun vármegyében

A Kiskunsági Nemzeti Parkot éppen azzal a céllal hozták létre, hogy a 19. századi Kiskunságból megőrizzen egy darabot, és megmutathassa azt az utókornak. Bács-Kiskun vármegyében üdítő élményt nyújtó és sok meglepetést tartogató maradványterületek a vadvízes szikések, a szaggatott felszínű buckavidékek vagy az a néhány vizes élőhely, amely a vízrendezések előtti táj összetett természetességét villantja elénk. Közös felelősségünk a most élő és utánunk következő generációk figyelmét arra irányítani, hogy bizony másképp is lehet egy tájat kezelni és megvédeni. Ez óriási kihívás társadalmunk számára, s ehhez, ha parányit is, de mindenképpen szeretnénk hozzátenni. Mégpedig úgy, hogy természeti értékeinket és örökségünket látogathatóvá és bemutathatóvá tesszük. Tanösvények, látogató- és információs helyek vármegyénkben számos helyen mutatják be Petőfi örökségét. Ezekből ajánlunk néhányat.

TÓSERDŐ KAPUJA ÖKOTURISZTIKAI KÖZPONT

FOTÓ: LAKITELEK ÖNKORMÁNYZATA



Funkcióját tekintve a tájba illő, stílusában a település kitűzött építészeti irányvonát követő épület elsősorban a környezeti nevelés kiemelt bázisa. Természetismereti foglalkozásokat, kiállításokat, előadásokat, jeles zöldnapokat rendeznek itt, továbbá a Tóserdővel, a természettel kapcsolatos fotó- és képzőművészeti kiállítások fogadására is alkalmas. Az ökoturisztikai központban modern szemléltetőeszközök és interaktív kiállítások teszik még élményszerűbbé az ismeretszerzést.

A vármegyei és országos szinten is jegyzett turisztikai objektum a kerékpáros- és az aktív turizmus központja lesz.

LAJOSMIZSEI ISKOLA-TÓ HELYI JELENTŐSÉGŰ VÉDETT TERMÉSZETI TERÜLET



FOTÓ: LAJOSMIZSE.HU

A város arculatát meghatározó Iskola-tavat és azt övező zöldfelületi elemeket a Zöld város kialakítása projekt keretében természetközeli varázsolták 2021-ben.

A beavatkozással eltávolították a tó medréből az elmúlt évtizedek alatt felhalmozódott üledéket, de a meder alakja és parti zónája megőrizte az eredeti sajátosságait, amelyeket a korábbi katonai felmérések is igazolnak.

A tó környezetbarát helyreállításával új-jászületett a vizes élőhely, amelyben vízi életközösségek találtak otthonra. A városi környezethez alkalmazkodott állatfajok átmeneti menedékre lelnek itt, ezért láthatók a tóban táplálkozó és pihenő állatok, elsősorban vízimadarak.

GÁTÉRI FEHÉR-TÓ



FOTÓ: BACSKISKUN.HU

Az egykori homok- és löszhátakba ékelődött Ős-Duna-medrekben szikes tavak keletkeztek. Az elszikesedett ősmedrek vízfolyások, erek kötötték össze, létrehozva ezzel egy gazdag vízhálózatot. Ennek a tólancolatnak egyik jelentős tagja volt a Pálmonostora, Gátér és Tömörkény között fekvő egykori szikes tó. Nevét a jellegzetes – a magas sókoncentráció és lúgos kémhatása miatt – fehér színű vízeről kapta. A 20. század elejére a mezőgazdaság tértnyerése miatt a tó környékén szántóföldi kultúrák honosodtak meg, települések keletkeztek, és elkezdődött a csatornák kiépítése, majd a felszíni vizek elvezetése. A Gátéri Fehér-tó is erre a sorsra jutott. Hidrológiai értékei és madárvilága miatt a Bács-Kiskun Vármegyei Értéktár Természeti Környezet kategóriájában szerepel.

TISZAKÉCSKEI HOLT-TISZA HELYI JELENTŐSÉGŰ VÉDETT TERMÉSZETI TERÜLET



FOTÓ: KNP

Tiszakécske város képviselő-testülete 2016-ban helyi jelentőségű védett természeti területté (röviden helyi védett területté) nyilvánította az itt található holtágat és környezetét, amelynek kiterjedése 180 hektár, ebből a holtágrendszer 54 hektár. Parkosított környezete kedvelt kirándulóhely, a horgászok által nemzetközileg is számoltartott horgászvíz, továbbá természetvédelmi, közjóléti funkciókat ellátó övezet. A turisták sétautakon és a Nádiringó tanösvényen járhatják be és ismerhetik meg a közkedvelt területet.

Kiadja: Bács-Kiskun Vármegye Önkormányzata
Felelős kiadó: Rideg László,
a Bács-Kiskun Vármegyei Közgyűlés elnöke
2023

Nyomdai munkák: Korrekt Nyomdaipari Kft.
1106 Budapest, Fehér út 10. 62-es épület
www.bacskiskun.hu

A kiadvány létrejöttében közreműködött:
Agócs Péter, Aradi Eszter, Bánföldi Szilárd,
Dóka Richárd, Filotás Zoltán, Gilly Zsolt,
Hamar Sándor, Hans-Peter Graner, Hegedűs József,
Kalotás Zsolt, Kis Ferenc, Kiss Imre, Kiss Mónika,
KNP-archívum, Kolon-tavi archívum, Kovács Sándor,
Maczkó József, dr. Mile Orsolya, Morvai Edina,
Pál Fanni, Schneider Viktor, Sebestyén István,
Somogyi István, Szekeres Béla, Szűcs Ferenc,
Theo Kust, Tóth Endre, dr. Vadász Csaba, Víg László.

A kiadvány a „Petőfi 200” című, TOP-5.3.2-17-
BK1-2021-00004 kódszámú projekt keretében,
Magyarország Kormánya
és az Európai Unió támogatásával készült.

A kiadványt gondozta:
Kiskunsági Nemzeti Park Igazgatóság
6000 Kecskemét, Liszt F. u. 19.
Telefon: +36 76/482-611, Fax: +36 76/481-074
E-mail: titkarsag@knp.hu

Turisztikai információk: oktatasio@knp.hu
www.knp.hu
www.facebook.com/KiskunsagiNemzetiPark

SZÉCHENYI 2020



MAGYARORSZÁG
KORMÁNYA

Európai Unió
Európai Szociális
Alap



BEFEKTETÉS A JÖVŐBE